

Траговима Светог Римског Царства

Иако је повод путовања у Штутгарт била посета сајму Didakta 2008 све време ће нас пратити сенка Светог римског царства, које је 800. године прогласио Карло Велики, а укинуо хиљаду година касније Наполеон Бонапарта. За мене је то била прилика да мало „проветрим“ главу после напорног семестра, али пратиће нас и сенка још једног царства, оног „небеског“ које ће се родити на Косову 1389. године, а траје још и данас.

Среда, 20. фебруар 2008. године - Чачак – Минхен (via Мађарска)

Радовао сам се путу кроз Словенију, јер тамо од Љубљане према Крању и Јесницама и даље преко Љубеља нисам ишао још од 1987. године када сам први пут био у Минхену. Полазак из Чачка био је предвиђен за 3³⁰. После малог кашњења због немогућности добијања такси возила ипак смо Голубовићи и ја на време стигли до Факултета, где је било зборно место. Сазнајемо да ипак путујемо преко Мађарске, што је са аспекта брзине и само једне границе коју треба прећи боља варијанта. Седим са Марецом, који ће ми током овог путовања бити и собни колега. Поред пар сапутника у Београду нам се придружује и Владе(а) који ће бити наш водич током овог путовања. После 140км, од Чачка до Минхена нас је чекало још 1050км, што ми се чинило као релативно кратка релација, која се може прећи за релативно „кратко“ време и да ћемо већ око 20 сати бити у Минхену. Иако је фебруар време је обећавајуће, што пружа наду да ће ово бити једно угодно путовање.

Водич је обећао паузе на отприлике 2 – 3 сата вожње, што представља разумно време, поготову за нас који имамо проблема са кичмом. На мађарској граници се задржавамо више од сат времена. „Добро дошли у Европску унију“, али то је уобичајена процедура за нас који долазимо из земаља које нису на тзв. белој шенгенској листи, а осим тога имамо и пасоше, непостојеће државе и слабо заштићене, без могућности аутоматског читавања података о власнику. Наде да ћемо и ми ускоро бити „равноправни“ грађанима осталих делова Европе, полако бледе после последњих косовских догађаја.

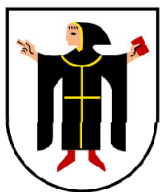
Од границе према Будимпешти путујемо новим аутопутем слушајући причу водича о светом римском царству и његовом оснивачу франачком краљу Карлу Великом. Ова прича ме враћа у детињство и оне стрипове о борби Словена и Франака на територији некадашње Југославије оличене у лику храброг јунака, који се, како

ми се чини звао Добриша или тако некако. Владе нас упознаје и са неким од најважнијих чињеница о стању привреде и другим показатељима који представљају актуелни тренутак савремене Мађарске. Од границе до Будимпеште има непуних 200км, али је возња додатно заморна, јер се путује непрегледном равницом. Пролазак поред Будимпеште буди сећања на неке раније боравке у овом лепом граду на Дунаву. Сећања сежу до 1969. године и априлских дана, када сам први пут путовао у иностранство, управо у Будимпешту и та три дана проведена на брду Гелерет у Будиму, са кога се пружа предиван поглед на Пешту, на Дунав и његове мостове, на чувено Маргитино острво (Margitsziget). Како бих волео да још једном прошетам Тргом Хероја или улицом Ваци. Нажалост, још много таквих места ме привлачи.

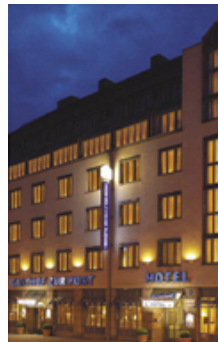
Од Будимпеште према Аустрији терен је брежуљкаст па је угодније за путовање. Пролазимо поред места као што је Татабања (познато бањско лечилиште) и Ђер, где смо спавали на повратку из Париза 2003. године. Сем повремених пауза, путовање више не прекидају чекања на границама, којих сада између земаља Европске уније de facto више и нема. Захваљујући томе, да нас на то није упозорио водич, не би ни приметили да смо прешли у Аустрију.

Пут којим данас путујемо, већ смо прошли приликом путовања у Француску 2003. године. Путовање се одужило тако да нас је ноћ затекла у аустријским Алпима. Негде испред Линца одмарамо код истог ресторана, као и приликом пута у Париз. После суве хране, коју смо конзумирали читавог дана ово је била прилика да се поједе нешто и на кашику и наравно пиво. Немачка, Чешка па и Аустрија су сигурно земље где треба дегустирати јечмени напитака. После Линца овог пута продужавамо за Салцбург и даље према Минхену. Неких шездесетак километара испред Минхена имамо малу одисеју са Батом Радовановићем, који је желео да сврати код свог пријатеља. Осим што смо мало скренули са аутопута и прошли кроз једно живописно немачко месташце све се завршило на шалама. Батов пријатељ који није успео да га нађе стигао нас је и онда су настале мале перипетије са успостављање везе са Батом и шале које су ипак биле од значаја за превладавање умора од данашњег напорног путовања.

У Минхен стижемо негде око пола десет и после једно пола сата стижемо и до хотела Hotel Gasthof zur Post од кога се тзв. S-Bahn – ом до Карлсплаца стиже за петнаестак минута. Смештамо се у собу и после кратког освежења шетамо се околином хотела, јер за одлазак у сам град ипак треба мало више авантуризма него што га ми поседујемо. Шетњу завршавамо чашом пива у хотелском ресторану и коначно се препуштамо заслуженом одмору.

Четвртак, 21. фебруар 2008. године – Минхен – Штутгарт

После доручка одлазимо у разгледање Минхена (Munich), прво панорамско, а онда се искрцавамо на Карлсплац (Karlsplatz) и добијамо слободно време до 18 сати, за индивидуално разгледање и куповину. За разлику од претходног дана време је облачно и прохладно, чак ће током дана пар пута прокапати и по која кап кише. Док се крећемо према Маријенплацу (Marienplatz) меркамо радње где би се касније нешто могло купити. С обзиром да немамо баш превише времена вероватно ћемо се оријентисати на велике робне куће као што су Каухоф (Kauhof) или С&А.

У помало раштрканој гомили стижемо до Мариенплаца (Marienplatz) којим доминира Градска кућа са чувеним сатом и фигурама које сваког сата изводе игре и заокупљају пажњу туриста. Овде се данас игра утакмица купа УЕФА између Бајерна и шкотског Абердина тако да је Минхен од раних часова окупиран шкотским навијачима, који својим

килтовима и бучним понашањем изазивају пажњу. Пошто је још увек рано, дејство пива није тако приметно.

Прво одлазимо у Каухоф. То је она робна кућа где смо Данка и ја 2003. године купили ону чувену Teffal – ову пеглу којој се плоча одвалила после само једног пеглања, а сигнална лампица никада није ни радила. За дивно чудо та пегла и дан данас ради, наравно после мојих „мајсторских“ интервенција. Нажалост не успевам да нађем јакну за Александру, али ћу то успети да урадим у оближњој робној кући С&А. Пошто за време доручка нисмо пили кафу, то чинимо у ресторану у Каухофу.

Пошто нам је било доста шетања по продавницама, Марец и ја одлучујемо да мало разгледамо околину Маријенплаца и касније нађемо неку пивницу ради ручка. Уским улицама изашли смо на Мксимилијанстрасе (Maksimilijan Strasse) за коју врло брзо утврђујемо да је улица са ексклузивним радњама. Ту су све чувене светске модне куће, али и оне које су познате по јувелирским производима. Каква је клијентела ових продавница, у којима скоро да нема ништа испод 300 евра, али и многобројних ресторана и кафана видели смо на примеру једне кафане у којој су, јер је дан баш био прохладан, напољу палили плинске пећи да би загрејали своје госте.

Пошто је било прошло три поподне почели смо да тражимо место за ручак. Успут смо мало прошврљали по пијаци поред Мариенплаца и одлучили се за пивницу Паулинер (Pauliner Brauhaus). Унутра је седело доста шкотских навијача, али атмосфера није била „запаљива“, што би се рекло, „све је било под контролом“.

Pauliner Brauhaus

Наручујемо чувене беле кобасице (Weisswurst), али утврђујемо да се оне служе тек после 18 сати (тако је писало и у менију). Међутим, келнер прави изузетак, па уз малу шалу са његове стране ипак добијамо прилику да пробамо овај баварски и минхенски специјалитет. Нисмо били баш нешто одушевљени. Скоро да бих рекао да су ми се више свиделе перече које су служили уз кобасице. Наравно попили смо и по криглу Pauliner пива, које се овде сматра пивом више класе. Када смо напуштали пивницу, келнер нам се обратио са „Пријатно, довиђења“. Остала је интрига да ли се радило о неком нашем човеку, којих овде иначе има велики број.

Повратак на Маријенплац донео нам је сусрет са сада већ великим скупинама шкотских навијача, који су већ добро били загрејани баварским пивом, а стално су из околних продавница стизале нове и то огромне количине пива. Следило је још мало разгледања по продавницама и лагани повратак ка Карлсплацу, где смо требали да се окупимо у 18 сати да би наставили наше путовање према Штутгарту. Појавио се и Бато Радовановић са својим босанским пријатељем па сазнајемо додатне детаље везане за њихову синоћну одисеју. До Штутгарта нас је чекало нешто око 250км, уз један одмор најмање три сата вожње. Међутим, ако се има на уму да сваки улазак у град значи додатно успорење требаће нам и више времена.

На путу према Штутгарту пролазимо поред Улма у коме се налази катедрала са највишим торњем на свету (161.53м). Нажалост већ је пала ноћ тако да се у таму мало шта наслућује. Осим тога на аутопутевима у западној Европи, на деловима који пролазе поред насеља постављају се заштитне ограде које насеље штите од буке и прекомерног загађења издувним гасовима.

Улазак у Штутгарт обележава пролазак поред фабрика „Дајмлера“ (Daimler AG) произвођача чувених аутомобила „Мерцедес“ (Mercedes Benz). Хотел или тачније мотел Motel One Stuttgart налази се у делу Штутгарта који се реконструираше, тако да смо до самог хотела морали да се пробијемо кроз наслаге блата и песка. Међутим, возачи ће касније наћи бољи прилаз, са задње стране хотела тако да улазак и излазак из аутобуса неће представљати проблем. Хотел је нов и сам хол још није уређен, а собе су с обзиром да се ради о ланцу хотела/мотела намењених туристима који на пар дана посећују европске градове сасвим пристојне.

Нажалост због реконструкције метро линија која пролази поред хотела не ради тако да није имало смисла тражити неки други начин да се оде до центра града, а било је касно када смо стигли. Ту је био и умор, који нас је определио да после туширања и кратког гледања телевизије одемо на спавање.

Петак, 22. фебруар 2008. године – Штутгарт

После доброг одмора силазимо на доручак. Дочекао нас је избор јела какав је сада уобичајен по европским хотелима. Нека мешавина континенталног и енглеског доручка по принципу самопослуживања или како се то код нас воли да каже „шведског стола“. Мало је било необично што смо морали да једемо за ниским столовима који се налазе у хотелском холу. Вероватно да хотелски ресторан још није завршен. По завршетку доручка имали смо мали проблем са уласком у собу, јер нисмо били сигурни у њен број (407), а картица којом се отварају врата није реаговала „на прву лопту“ тако да смо већ били кренули да проверавамо у којој смо соби кад се коначно упали зелена лампица.

После доручка кренули смо на сајам. Како није било познато да Штутгарт има два сајмишта отишли смо до оног ближег око кога није било никаквих активности, па смо се после распитивања упутили на право одредиште.

Сајам учила и наставних средстава Didakta организује се сваке године у другом немачком граду. Прошле године био је у Келну. Сајам је огроман тако да за једно пре подне не може да се види и детаљно прегледа све што је изложено. Ипак упознајемо се са главним достигнућима на плану примене савремених технологија, посебно информационо – комуникационих технологија у настави.

По завршетку посете Сајму имамо на располагању неких два сата за шетњу центром Штутгарта. Ипак то је то било довољно да Штутгарт на мене остави утисак пријатног града.

Панорама Штутгарта

У главној трговачкој улици, која је истовремено и пешачка зона, купујем оно што нисам успео да набавим претходног дана у Минхену. Чак налазим нешто и за себе. Након тога журимо се натраг у хотел, а увече излазимо у ресторан са типичном швапском храном на вечеру. Храна је заиста добра, али су цене папрене. Добро дошли у Европску унију! И овде има доста наших људи. Главни кувар у овом ресторану је Србин. Разговарамо мало са њим о његовим искуствима из живота у Немачкој, док чекамо да остали заврше са плаћањем рачуна. Помало уобичајена животна прича са ових наших простора из времена ратова и ломова у некадашњој Југославији. На повратку у хотел прокапљује и по нека кап кише, још један разлог за добар ноћни одмор пред сутрашњи прилично дуг пут до Беча.

Недеља, 23. фебруар 2008. године – Штутгарт – Беч

После доручка крећемо ка Бечу, где би, по плану требало да стигнемо око 3 – 4 сата поподне. Нажалост чак и на аутопуту према Минхену и даље Бечу затиче нас прилично велика гужва, јер доста људи за викенд иде на скијање у аустријске Алпе. Због тога каснимо. Време се успут покварило тако да нас у Бечу дочекује кишно и хладно поподне.

Прво свраћамо у дворца Шенбрун, али већ је био крај радног времена тако да са улаза посматрамо дворца, док нам овдашњи водич Мојца говори о историји дворца, чије име би на српски могло да се преведе као „Леп бунар“. Пре четири године када смо ишли у Париз овде смо провели нека 2 – 3 сата. Сећам се да је и тада дувао неки ветар. Данка и ја нисмо ишли у обилазак самог дворца, већ смо се прошетали по његовом парку, попели се на видиковац Глоријет и попили кафу у тамошњем ресторану. Пошто је већ падала ноћ није више имало смисла задржавати се у Шенбруну, јер оно што би требало видети сада се само могло наслућивати.

Дворца Шенбрун

Искрцавамо се на Sweden Platz – у и упућујемо се према катедрали Св. Стефана, а онда продужавамо обилазак Беча и његових знаменитости укључујући и царску палату Хофбург, државну оперу и музички театар Албертина. Иако је већ постало прилично хладно истрајно смо пратили нашег водича Мојцу и њена настојања да нас за ово кратко време упозна са знаменитостима Беча. Напоран дан завршавамо у хотелу поред бечког аеродрома Швехат.

Недеља, 24. фебруар 2008. године – Беч – Чачак

После доручка кући се упућујемо чући. Рута је добро позната, Будимпешта – Суботица – Београд и коначно Чачак.